

Ambrus Máté

Négy szó éjfél után

Elmúlt éjfél, amikor kimondta: Ennek véget kell vetni! Megölelt, a vállamra lógatta csepegő fejét, telekönyvezte a fülemet, én az övét, aztán pakolászni kezdtem: üresre az ágy melletti fiókot, a szekrény felső polcát, a fürdőszobából is kisöpörtem fogkefét, tusfürdőt, piperét, három táskát lett tele hirtelen. Még mindig volt mit elpakolni, majd bevásárló szatyrok sorakoztak a cipősszekrény előtt könyvekkel és cipőkkel tele. Indultam volna. Ne legyél hülye! mondta Nika és hiába akartam inkább hülye lenni: útra kelni, haza, az igazibb otthon felé, menekülni, hogy ne lásson bőgni, és a rossz érzésnek vége legyen, hiába. Könyörgött, hogy maradjak, menjek reggel, nem akarja, hogy a sötétben végem legyen. Maradtam. Kegyetlen volt, engedte, hogy másik ágy híján a volt miénkbe feküdjek, mellé, de nem szeretete volna, ha hozzáérek. Legalább azt az utolsó éjszakát tölthettük volna együtt, hogy átöleljem és a remegésem elmúljon, ahogy felmelegít a hátából sugárzó meleg, de a fal felé fordulása egyértelmű jel volt. Ez már nem tréfa, nem csak „egymás húsába tépés”, csókos kis ütközet, ami reggelre megbánásba, ölelésbe torkollik, ahogy előtte mindig. Mert az ember kialussza magából a dühöt és reggelre meglepve ébredhet a másikba gabalyodva, egymásra izzadva, újra szent lehet a béke. Nem volt sansz az enyhülésre, már akkor is rosszálló sóhajtással gördült kijebb az ágy széléig, ha csak egy ujjammal merészelttem elkúszni a hátáig és érezni vélte az érintést. Hogy fonódhattam volna rá egész tesztel, hogy úgy aludjunk el?

Aludni végképp nem tudtam, vacogó fogakkal suttogtam a szobába, hogy bocsáss meg, változni fogok, csak ne... suttogtam háromszor és még jó párszor, és a jó párszor után sem jött válasz, magamban beszéltem az óraketyegés ritmusára. A tiktakk egyre hangosabb lett, az ilyen ütemes kattogástól is be lehet kattanni, ha sokat hallgatja az ember. Csak fél óra telt el három óra alatt, és abba a végtelen fél órába ragadva fel-alá járkálni, kicsit nyugodni volt kedvem, és nem tömbbé fagyva feküdni. A tehetetlen csöndben, az ideges didergéssel magamra maradtam, mintha csak a Gecsemáné-kertben. Nika felé akartam nyúlni, hogy öleljen, hogy érezzem, nem hagy magamra, de már nem merem egy ujjal sem átszökni a közénk emelt barrikádon: a lepedő gyűrt hullámain. Az ágy is hideg volt, és kemény, Nika volt az ágy: az ő szúrós rózsaillesztését engedte ki a lepedő, a párna és a fejfa minden rostja... Nem lehet, hogy ezt az illatot el kelljem engednem! vinnyoztam a rám nehezedező plafont kaparászva, elkopó körmökkel, mint élve temettett a szűk koporsóban. Fuldokoltam és vért köhögttem, persze nem, de úgy éreztem, és a tortúrának nem lehetett vége. Percenként újra szörnyet haltam minden bűnömért, Nikát bántásért, elnyomásért, mert elnyomtam őt, eddig túrt. Imádkozó kézből szállt fel a sóhaj Hozzád: Éli, Éli lama sabaktani, miért hagytál el engemet? Tudtam, hogy miért. Ha az ember boldog, nincs szűk esztendő, nem érdekli az Égi, tojik mindenre. Aztán ha egyedül lesz, kell valaki, akiben pár percig hihet, lehet, hogy csak a levegőbe könyörög, és nem hallja senki, hogy Add vissza nekem őt, és többet nem vétkezem!, de lehet reménykedni, hogy mégis van felhőkön ülő Valaki, aki átverhető, aki pár hamis Miatyánkért cserébe újraírja a

tragédiát, hogy jól végződjön, és már megint nem kell létezzen Isten. Az az érthetetlen négy szó, valami halandzsa nyelven: Ennek véget kell... az Isten büntetése az önhittségért, mert mások képébe vágtam: én boldog vagyok, ti meg örökre magányosak! Csapás amiatt, hogy nem értékeltem az ajándékot: Ha nem jó, ami van, kevesebb sem jár! kuncoghatja a Mennyek Ura jogosan.

Nem bírtam tovább a fetregést, kicsoszogtam a hálóból a konyhába, ha maradok, felrobbanok és a fal a maradékkal lett volna tele. Ahogy Mikszáthnál szereztek földet a lőcsei főbíró kifolyó vérével, úgy sírtam körbe a lakás egy részét, amíg ki nem apadtam, hogy legalább pár csempényi hely és fali kép megmaradjon nekem. Körbeszáguldtam az asztalt, a sarkoknál mindig lassítva, hogy a lendülettől ne lökődjek ki, újra gyorsítottam, görcsös ima volt az üzemanyag, végül kifogyott, elfáradtam, a mormolás után maradt a csend. Később újra elindultam, mert rettegtem attól, hogy a semmit tevés csak ront a helyzeten, minél többször rebegem el, hogy Kérlek és Ámen, annál biztosabb a jó eredmény. Persze tudtam jól, hogy nem lesz happy end, éppen elfogadtam volna, de fájni kezdtem, és ezért újra rimánkodni. Ezek ismétlődtek egész éjszaka. Rohamaim voltak, hánytatók. Versmondással próbáltam nyugtatni magam, több tabletta Walesi bárdok: *Edwardkirályangolkirály... nyeltem, de a gyomor robbanása visszalökte, újra nyeltem: Edwardkirályangolkirályléptetfakólován... nem sikerült folytatnom.*

Százszor akadt meg a torkomon a fakó lova. *Léptet fakó lován*, nincs feloldozás, felmegy a hangsúly, és vége a történetnek. Léptet, csak úgy cél nélkül, mint én fogok. Ima, vers, nálam itt megy fel a hangsúly, és nincs tovább... a walesi bárdok mégis folytatódik: *hadd látom, úgymond, mennyit ér a walesi tartomány*, hát ezért lovagol: terepszemle. Szavalok és bolyongok, az idő nem telik, *fejére szól, ki szót emel, király nem alhatik!*, nem gondoltam, hogy tudok verseket, volt értelme a memoriternek! Ez kis remény, most, hogy Nika már nem lesz, már most sincs, nem tudom hogy lesz az életem. Eddig volt valami biztonság, elkényeztetettség, kiszolgáltak, nem kellett nagy dolgokkal törődnöm: Mi lesz jövőre? mert Nikával úgyis lett volna valahogy. Második anyám volt nekem, kényeztető, szemtelenkedést és gyerekeséget elnéző, mert tudtam hisztizni, ha két percig nem én voltam a középpontban... most végre fel kell nőni, de hogyan? Félek, nem fog menni, de majd átszavalom az életem, hogy valami jelentőségem mégis legyen.

Hirtelen reggel volt, Nika sokáig aludt. Kifáradva nincs realitásérzék: Higgadva ébred majd, és minden olyan lesz, mint előtte! szép is az önáltatás. Engesztelő rántottát sütöttem, hozzá pirítóst, szívalakúra faragtam egy fél paradicsomot, a tányér dísze lett. Ez a faragvány általában mosolyt és bocsánatot csal ki. Vártam, kis zajok bentről... csak átfordult balról a jobb oldalára... de biztosan nem tapogatta a hült helyem, ő már elengedett. Erős személyiség, mint az anyja: amikor meghalt az ő anyja, nem könnyezte meg, azt hitte gyengének tünne. Nika már döntött, és ha volt is benne kétség, hogy kegyelmet kéne adni, és végre újra egymástól izzadni, józan volt, nem engedhetett. Végre kilépett az ajtón. Sápadtan, egy éjszaka alatt csontosra fogyva, mosoly sehol, a paradicsomszívra rá sem bírt nézni. Csak egy távolságtartó Szia!, részemről viszont szívdobogás, csodavárás... félholt erőtlenséggel bökött a kijárat felé. Utolsó pusztit nyomtam a homlokára, tudomásul vette, a fal felé fordult, én meg remegő kézzel zártam magam mögött az ajtót, a kulcsot megkaptam emlékebe, nem kellett ott hagynom. A lábtörlőn álltam, törpévé zsugorodva, naív kisgyerekként, hogy hátha kinéz és röhög, hogy Csak vicc volt!, nem az volt, fél óra után elkullogtam, ki a bérházból.

Még mindig volt bennem valami halovány, hogy két hét, már három és még semmi, de talán öt hét után majd ír, hogy észhez tért és kezdjük előlről, de most már cefettül változtatni kell pár dolgon!

de nem hiányoztam neki, ez már biztos. Facebook-les volt az életem, körömrágás és lábdobogás, semmi üzenet. *Milyen volt szókesége, nem tudom már*, és szeme zöldjére sem igazán emlékszem ...

Szia, Máté! Írt egyszer. Furcsa. Nem emlékszem, hogy írva bármikor is köszöntünk volna egymásnak, szóban igen, de írva. Néven sem neveztük egymást, Cucu voltam, ő is. Én neki, ő nekem, gondolatban, szóban, cselekedetben és írásban. Kérlelhetetlen távolságtartás, csak négy szó volt, hogy nem lesz otthon, elhozhatom! Akkor reggel nem engedte, hogy megpakolva jöjjek, mert félt, hogy a több tonna alatt eltörik a gerincem. Jegesen is gondoskodó volt. A nevem és a köszönés jelezte, hogy egy idegen ír, aki csak felületes udvariasságra képes. Ő már felületességre sem! Nem lép át Rubicont emotikonnal, hogy egy szmájliból, vagy szomorú fejből tudjam, mit érez. Csak ennyit érdelek, egy tudósítást, hogy üres a kecsó, és tüntessem el a nyomaimat. Már nem számol be az élményeiről, hogy meglett-e a nyelvvizsgálója vagy sem, és nem hallhatom a fülsértő hollandját... olyan édes megszállottsággal tudta folytatni magából a blablát ...

Szerintem nem a magánnyal van bajom, azt túlélem. A saját gondolataim örjítenek, minden bizonytalan, és gyűlölöm a bizonytalanságot. Tudni akarok róla mindent, nem akarom, hogy ne létezen! Tudni akarom, hogy beszél-e rólam, jókat, vagy csak rosszat? Néha hallok halk suttogást a Gyöngyösi utca felől, de nem fejtem meg, hogy mit mondhat, én tudni akarom, hogy védekezhessenek, mert ez fáj igazán, hogy ilyen messziről, négy fal közé zárva, még csak nem is védekezhettek. Van már valakije? Ha van, szégyelje magát! Váratlanul betoppanok és brutális vérengzést akarok rendezni a lakásban, nem érdekel, hogy mennyire rondítom össze a falat, feküdjenek kiterítve!

Volt-e olyan bátor, hogy mindent kitoröljön: fényképet, orrba tapadt illatmolekulát, hangokat, a borosta horzsolta pirosság emlékét a nyakán, a tréfálkozást, az egymásnak gyártott keresztretjvényeket, a becenevünket, a lábnyomunkat Máltán, vagy más homokos helyen? Talán a kirohanásokra sem emlékszik, az Olyan vagy, mint a hülye Anyád!-ra, a majdnem elcsattanó, de nem csattanó pofonra, a gyomorfájására, amit én okoztam, és egyéb szörnyűségekre, amit beléoltottam az évek során. Határozott, mint az anyja. A fejébe vette, hogy én nem történtem meg, biztosan nem volt olyan gyenge, mint én. A nők sosem azok! Évek alatt én is kivertem őt a fejemből. Nincs Nika, nem is volt, nem is lesz soha! hazudhatnám, hogy felnőtt legyek, mint ő, de eszembe jut az éjszaka. Legalább még egyszer hozzám bújt volna! De csak feküdt ott valami sóbálványként, érzéketlenül, kegyetlenül, örök rémképet égetve belém, ami váratlanul villan fel, mindig ráébredt arra, hogy hiába tagadom, hiányzik évek múltán is, valahol mélyen most is kérődzöm, és nem bírok megemészteni négy szót:

ennek
véget
kell
vetni!